

РЕШЕНИЕ

№ 2059

гр. София, 30.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 50 състав,
в публично заседание на 07.03.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Бойкинова

при участието на секретаря Ива Лещарова, като разгледа дело номер **8100** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 145 и следващите от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на „Уаи Инкасо България“ ООД, чрез процесуалния му представител адв. Ц., срещу отказ на заместник-директора на Столична дирекция „Национална полиция“ да предостави информация за самоличността на притежателите на моторни превозни средства, на които са наложени глоби за неплатени такси за винетки на територията на У., обективиран в писмо с рег. № 328600-37317 от 18.07.2022 г.

В жалбата се твърди, че оспорваният отказ постановен в нарушение на материалния закон. Сочи се, че по силата на сключен договор между „Национални магистрални услуги“ У. („Национална Служба по заплащане на пътните такси ЗАД“) и У. и „У. Аутобан инкасо“ Г. на второто дружество е възложено да извършва събирането на дължими суми, представляващи наложени глоби на моторни превозни средства, регистрирани на територията на определени държави, които глоби представляват неплатени такси за закупуване на винетки на територията на У.. От своя страна „У. Аутобан инкасо“ Г. с договор за услуги № 319/22.10.2021 възлага на дружеството „Уаи Инкасо България“ ООД извършването на възложените му услуги, отнасящи се до притежателите на моторни превозни средства, установени в отделни европейски държави и конкретно Република България. Счита, че исканата информация се дължи на основание чл. 37а, ал. 2 от Наредба № I-45 от 24.03.2000 г. за регистриране, отчет, спиране от движение и пускане в движение, временно отнемане, прекратяване и

възстановяване на регистрацията на моторните превозни средства и ремаркета, теглени от тях, и реда за предоставяне на данни за регистрираните пътни превозни средства (Наредба № I-45 от 24.03.2000 г.), тъй като представляваното от дружеството жалбоподател „Национални магистрални услуги“ У. е орган на обществения ред и жалбоподателят действа от негово име. На следващо място се позовава на разпоредбата на чл. 24 от Директива (ЕС) 2019/520 на Европейския парламент и на Съвета от 19 май 2019 г. за оперативна съвместимост на електронни системи за пътно таксуване и за улесняване на трансграничния обмен на информация за неплащане на пътни такси в Съюза, според която когато държавата членка, на чиято територия е извършено неплащане на пътна такса, реши да предприеме производство, тя следва да информира в съответствие със своето национално право собственика на превозното средство, за което съществува подозрение, че е извършило нарушение “неплащане на пътна такса“. Изтъква, че именно с цел такова информироване на собствениците дружеството е поискало с писмо техните данни.

Искането към съда е да се постанови решение, с което да се отмени отказа на заместник-директора на Столична дирекция „Национална полиция“, обективиран в писмо с изх. рег. № 328600-37317 от 18.07.2022 г. и да се задължи да предостави информация за самоличността на притежателите на моторни превозни средства посочени в молба с вх. № 4332р-24069/04.05.2022 г.

Ответната страна – заместник-директорът на Столична дирекция „Национална полиция“ е изразил становище за неоснователността на жалбата. Счита, че в конкретния случай правилно е било отказано да се предостави информацията, тъй като Директива (ЕС) 2019/520 на Европейския парламент и на Съвета от 19 май 2019 г. не е транспонирана и към момента няма изградени законови процедури по които да се осъществи обмена на информацията. Твърди се, че правилно административният орган е отказал да предостави исканата информация, тъй като съгласно чл. 37а, ал. 5 от Наредба № I-45 от 24.03.2000 г информация се предоставя, единствено по искане на органите на съдебната власт, след заплащане на съответните държавни такси.

Предвид изложеното моли да се постанови решение, с което да се отхвърли оспорването като неоснователно.

Софийска градска прокуратура редовно призована, не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

Съдът като прецени доводите на страните, събраните по делото доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка :

Не е спорно, а и се установява от представеното по делото и прието като доказателство Споразумение от 14.07.2021 г. между „Национална Служба по заплащане на пътните такси ЗАД“, в качеството на възложител и „Унгарско Инкасо Автомагистрала“ ООД, в качеството на изпълнител, че между страните е възникнало споразумение за обслужване в интерес на събирането от възложителя на необходимите данни, нужни за събирането на допълнителни такси, определени спрямо собственици на регистрирани в чужбина превозни средства. Съгласно т.1.1 от Споразумението „Унгарско Инкасо Автомагистрала“ ООД се задължава да действа от името и за сметка на „Национална Служба по заплащане на пътните такси ЗАД“, като в качеството си на агент на службата има задължение да полага всички разумни усилия за регистрираните в чужбина автомобили, които попадат в обхвата на Наредбата за таксите на автомобилите, респективно в интерес на събирането на данните за притежателите на превозни средства, за да се осигури събирането на

вземането за допълнителни такси за „Национална Служба по заплащане на пътните такси ЗАД“, ако е необходимо чрез съдебно производство. Уговорено е също така дружеството „Унгарско Инкасо Автомагистрала“ ООД в качеството на пълномощник на „Национална Служба по заплащане на пътните такси ЗАД“ да претендира вземането на службата и отделно вземането му, произтичащо от собствените му такси. Не е спорно, а и се установява от представения по делото и приет като доказателство Договор № 319 от 22.10.2021 г. между „У. Аутобан Инкасо“ Г. (дружество регистрирано съгласно законодателството на Германия) и „Уаи Инкасо България“ ООД, че правата за събиране на дължими такси, издадени от „Национални магистрални услуги“ У. и претендирани към физически лица или предприятия, чиито превозни средства са регистрирани в Република България, са предоставени изключително на доставчика на услуги „Уаи Инкасо България“ ООД, който е задължен да се обръща към публичните регистри на моторни превозни средства и лицензирани институции в Република България с искане за предоставяне на информация за самоличността на притежателя на моторно превозно средство и информация за превозното моторно средство. Изрично в преамбюла на договора е посочено, че правата на дружеството „У. Аутобан И. ИНКАСО“ Г. произтичат от сключен между него и „Национални магистрални услуги“ У. договор от 12.07.2021 г., с който му се възлага да извърши събирането на дължими суми, представляващи наложени глоби на моторни превозни средства, регистрирани на територията на Република България, и които глоби представляват неплатени такси за винетка и са възникнали на територията на У.. Съдът приема, че въз основа на сключения договор № 319 от 22.10.2021 г. между „У. Аутобан инкасо“ Г. и „Уаи Инкасо България“ ООД, за последното възникват правата за събиране на дължими такси, издадени от „Национални магистрални услуги“ У. и претендирани към физически лица за неплатени глоби за винетки на територията на У.. В изпълнение на задължението си по договора „Уаи Инкасо България“ ООД с молба с вх. № УРИ 433200-38711/15.04.2022 г. до СДВР - отдел „Пътна полиция“ е поискал информация за собствениците на моторни превозни средства, която молба е препратена към директора на Главна дирекция „Национална полиция“, където е заведена с вх. № 4332р-24069/04.05.2022 г. В законоустановения срок за произнасяне, органът не е постановил акт. С жалба с рег. № УРИ 433200-64633 от 23.06.2022 г. до министъра на вътрешните работи процесуалният представител на жалбоподателя е обжалвал мълчаливия отказ на долустоящия орган, който в срока за произнасяне по жалбата, с писмо с рег. № 328600-37317 от 18.07.2022 г. на заместник-директора на Столична дирекция „Национална полиция“ отказва да предостави информация за самоличността на притежателите на моторни превозни средства, на които са наложени глоби за неплатени такси за винетки на територията на У., по искане с молба с вх. № 4332р-24069/04.05.2022 г, с мотиви, че не са налице правните основания визирани Наредба № I-45 от 24.03.2000 г. и в Директива /ЕС/ 2019/520 на Европейския парламент и Съвета от 19 март 2019 г..

Следователно предмет на оспорване в настоящето производство е отказът на заместник-директора на Столична дирекция „Национална полиция“.

При така установените факти съдът намира следното от правна страна :

Жалбоподателят не оспорва компетентността на органа, но в резултат на задължението на съда да не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а да провери законосъобразността на акта на всички основания,

посочени в чл. 146 от АПК съдът следва да отбележи, че атакуваният отказ е издаден от материално компетентен орган – заместник директора на Главна дирекция „Национална полиция“. Горното се установява от Заповед № 3286з-2235/23.06.2022 г., с която на заместник-директора на Главна дирекция „Национална полиция“ се възлагат функции по ръководство и контрол на структурни звена в ГДНП.

При издаване на обжалвания административен акт не са допуснати съществени нарушения на процесуалния закон, които да са самостоятелни основания за отмяна.

Страните не спорят относно това дали дружеството жалбоподател има право от името на „Национални магистрални услуги“ У., в качеството си на подизпълнител на „У. Аутобан И.“ Г. да извършва дейност по събирането на дължими суми, представляващи наложени глоби на моторни превозни средства, регистрирани на територията на Република България, и които глоби представляват неплатени такси за винетка и са възникнали на територията на У.. Спорно по делото е дали съществуват и респективно дали са налице законови основания да се предостави исканата информация на „Уаи Инкасо България“ ООД.

За да постанови обжалвания отказ, заместник-директорът на Главна дирекция „Пътна полиция“ е приел, че в българското законодателство не е приета процедура по която да се осъществява обмена на информация поискан от жалбоподателя, тъй като Директива (ЕС) 2019/520 на Европейския парламент и на Съвета от 19 март 2019 г. все още не е транспонирана. Като доказателство за това сочи внесения от Министерски съвет в Народното събрание законопроект за изменение и допълнение на ЗИД на Закона за пътищата с номер ЗП № 47-202-01-26 от 27.05.2022 г., с което изменение се регламентира сътрудничеството при трансграничния обмен на информация в областта на нарушенията за неплащане на пътни такси. Също така се е позовал на разпоредбата на чл. 37а, ал. 2 от Наредба № I-45 от 24.03.2000 г., която урежда случаите на служебно предоставяне на информация за данните на собственика на МПС, а именно по искане на органите на съдебната власт, органите за защита на националната сигурност и обществения ред и органите на Националната агенция за приходите, сред които органи не попада дружеството жалбоподател.

Този извод на административния орган, с който е отказано поисканата информация, настоящият съдебен състав намира за правилен и законосъобразен, като съображенията му за това са следните :

С Наредба № I-45 от 24.03.2000 г. се определят условията и реда за регистриране, отчет, спиране от движение и пускане в движение, временно отнемане, прекратяване и възстановяване на регистрацията на моторните превозни средства и ремаркетата, теглени от тях, собственост на български физически и юридически лица, както и реда за служебно предоставяне и за предоставяне срещу заплащане на данни за регистрирани пътни превозни средства. В глава шеста „а“ от Наредба № I-45 от 24.03.2000 г. е уреден реда за служебно предоставяне на срещу заплащане на данни за регистрираните пътни превозни средства на заинтересованите лица. Видно от разпоредбите на чл. 37а, ал. 2 и ал. 3 от Наредбата служебно се предоставя информация на структурите на МВР, органите на съдебната власт, органите за защита на националната сигурност и обществения ред и органите на Националната агенция за приходите за регистрираното превозно средства, като запитванията се подават до директора на СДВР или ОДМВР по постоянен адрес на собственика-за физически лица, или по адреса на регистрация на юридическите лица. Дружеството жалбоподател не попада сред изброените по-горе органи, на които с Наредбата е

предоставено правото да искат информация по служебен път, като съдът не споделя доводите на жалбоподателя, че същият има качеството на орган за защита на обществения ред.

С разпоредбата на 37а, ал. 6 от Наредба № I-45 от 24.03.2000 г. е предвидена възможност за са справки за превозни средства от АИС – КАТ на чужди компетентни органи, но само при наличие на международен договор, по който Република България е страна. В случая очевидно не е налице тази хипотеза.

Действително с Директива (ЕС) 2019/520 на Европейския парламент и на Съвета от 19 март 2019 г. за оперативната съвместимост на електронни системи за пътно таксуване и за улесняване на трансграничния обмен на информация за неплащане на пътни такси в Съюза се определят правилата за трансграничния обмен на информация относно неплащането на пътни такси, които включват - процедура за обмен на информация между държавите от ЕС, уведомително писмо за неплащане на пътна такса и предоставяне на информация от държава от ЕС на органа, събиращ пътна такса. Директивата има за цел да уреди трансграничния обмен на информация за неплащане на пътни такси в Съюза, като и да улесни установяване на правно основание за трансграничния обмен на информация за превозните средства и техните собственици или държатели, които не са заплатили пътни такси в ЕС. Тя се прилага от 19 октомври 2019 г. и трябва да стане закон в държавите от ЕС до 19 октомври 2021 г., но към настоящия момент същата не е транспонирана, като това предстои да стане с проекта на ЗИД на Закона за пътищата, с който ще се хармонизират текстовете ѝ с националното законодателство, поради което към настоящия момент не съществува законов ред да се предостави исканата информация на жалбоподателя.

Горните съображения водят до извод за законосъобразност на оспорения отказ на заместник-директора на Столична дирекция „Национална полиция“, поради което и жалбата следва да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на делото и на основание чл. 143, ал. 3 АПК ответникът има право на разноски размер на 100 лева за юрисконсултско възнаграждение, които следва да се заплатят от „Уаи Инкасо България“ ООД.

По изложените съображения и на основание и на основание чл. 172, ал. 2, АПК, съдът

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „Уаи Инкасо България“ ООД, чрез процесуалния му представител адв. Ц., срещу отказ на заместник-директора на Столична дирекция „Национална полиция“ да предостави информация за самоличността на притежателите на моторни превозни средства, на които са наложени глоби за неплатени такси за винетки на територията на У., обективиран в писмо с рег. № 328600-37317 от 18.07.2022 г.

ОСЪЖДА „Уаи Инкасо България“ ООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица]да заплати на Министерство на вътрешните работи сумата в размер на 100 лева, представляваща направени по делото разноски.

Решението подлежи на обжалване пред Върховен административен съд в 14 – дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ :